

WWW.UNILIB.RS

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

ТАРМЛАДН

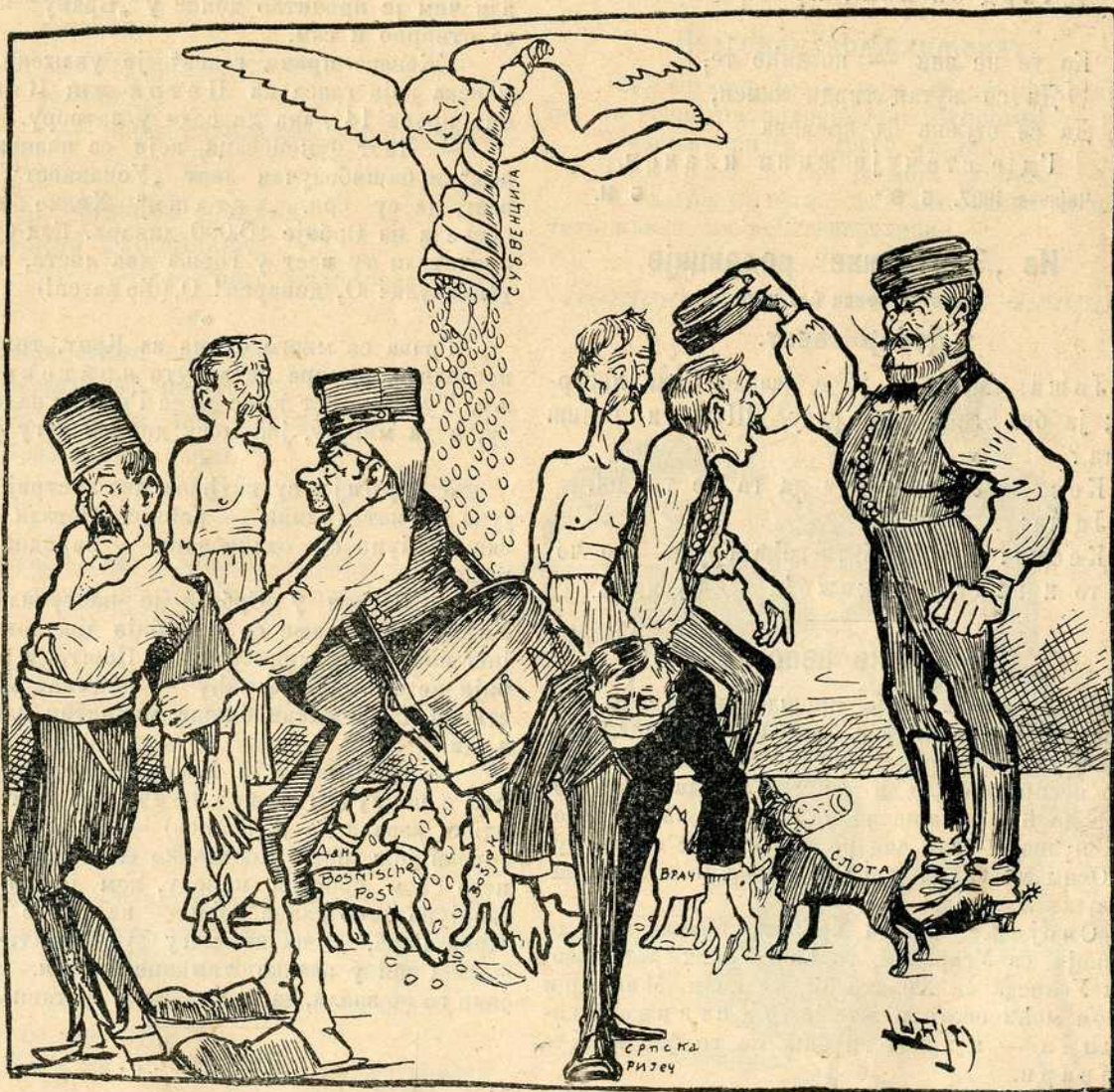
ХУМОРИСТИЧНО-САТИРИЧАН ЛИСТ.

Број 9. и 10.

У Новом Саду, 15. јуна 1909.

Год. III.

После анексије

народно „благостање“ у Босни и Херцеговини.

Босанцу

— Гласа —

Да си био моћан, славан,
— То и небо знаде плаво —
Понос рода Србинскога,
„Ој Босанче, стара славо!“

Кидао си роцке ланце;
За слободу с' живот дав'о,
Јуначки си у смрт глед'о,
Тврда срца, тврда главо.

И док душман разбијаше,
Твоје груди кâ' но мамен
Поносито ти му сташе,
Тврд си кано кремен камен.

Ко те не зна — познаће те,
Да си љутац тврди камен,
Да си ст'јена од кремена
Гдје станује живи пламен.
Чајнич. 1907. „Б. В.“ Б. Н.

Из „Заставине“ редакције

— преко телефона без жица. —

Добар савет.

Јаша: Мене је јуче назвао Сима магарцем; ја бих га тужио суду. Шта ти велиш Кеста?

Кеста: Ја ти велим да га не тужиш.

Јаша: А зашто?

Кеста: Јер ће бити грђа брука, ако човек то и на суду докаже! Чешагија.

Политичке непогоде.

У Угарској је прошле недеље ужасно беснела олуја, која је с бечке стране дошла. Почупала је „најчвршће“ стубове. Неки Кошут је тако неспретно пао и угрувао се, да нема изгледа да ће се више подићи. Он је иначе и до сада пузио — али сад не може више ни да пузи. Осим многих пацова, утучена је и лепа радикалска жгадија.

Спојење. Пошто Хрватска никако неће да се споји са Угарском, то ће се ових дана спојити Угарска са Хрватском, те ће и Мађари једном моћи осетити шта је то уставна владавина — и хрватски бан, ма то био и Хедервари.

*

Познати руски цар, Мекиш, био је у посету немачком цару Виљему да му се захвали, што је Русију онако понизила његова Прусија. Руска штампа и јавно мњење се јако противи тој по-

сети. Цар Виљем опет каже, а што се руска штампа жести, кад у случају рата Русија увек може рачунати на — Брусију. (Немац изговара слово П увек као Б!)

*

Турска-Хрватска. Познати арнаутски паша Рауш сишао се у народ, где је дочекао уз одушевљено звиждање и народну каценмузику. Највише се клицало: „Ашуг“ и „Аугустин!“ И ако није био Ускре, могла се видети многа јаја, која су паши на колима „предавана“. Међу истима није било много покварених — јер се наша три добра — како сам паша прича. Од покварених радикала није га нико дочекао нити поздрављао. Није нико ни пред њим ни за њим плуноу. Свега је плуноу неки Коста Јовановић, радикалски првак, али и то је пало пола на Костин, а пола на образ радикалне странке.

Народни посланик Новосел је затворен био, али чим је прочитао допис у „Браву“ — одмах се отворио и сам.

„Женско право гласа“ је уважено. Свака женска која гласа на Петра или Павла — има права 14 дана да седи у затвору.

— Лист буџоносаца, који се назива „Правом“ и башибозучки лист „Успавност“ донеше вест, да су срп. „усташи“ Хинко и Срђан пренели из Србије 20.000 динара. Кад су у Бечу прочитали ту вест у горња два листа, а они су узвикнули: О, динарен! О, (die nagen!)

*

Грчка се много отима за Крит, те је услед последњих немира истакнуто критско питање. Турска опет каже да се Грци не надају Криту, и да мирују, јер могу добити ногу у в....

*

У Србији су осуђена два аустријска шпијуна на пет година — робије. Остали аустријски шпијуни су одликовани — народним поверењем.

— Него и у Србији је наступила криза. Услед тога траже се у Србији два човека који још нису били министри. — Пошто у целој Србији не могу да се нађу — примиће министарство и даље какви бивши министри или бивши људи.

Књаза Николу је Масарик тако измасирао с шпијуном Настићем, (за ког смо ми одмах казали да је плаћен) — да је књаз црногорски још црњи постао не само Црногорцима него свом српском народу, ком је он помоћу шпијуна хтео главе доћи — као да је Хрватска Црна Гора, — па се могу „удешавати завере“ — и Срби у азачке тамнице бацати. Незна он јади га не знали, да је Хрватска „уставна земља“.

Да је....

Један просијак (нађе кутију за наочаре, али празну). Дивота — сад да су у њој наочари, и да ја откуда не видим било би ми поможено.

Влада пала
 влада пала! — хеј!
 Бистра бсза покапала
 тулипан,
 Ту сам сву ноћ проплакала
 узаман!
 — пева радикалска стропоштанка.

Еј, csinositod magadat
 Város galambodat!
 пева Бала радикалима.

Моја сукња на поруб
 Оставља ме мој голуб,
 Па нека га, нек оставља
 Бољи ми се јавља.
 Радикалска серенада Бали.

Сунце седа а месец се рађа,
 С новом владом Јаша се погађа!

Лепо ти је лети на салашу
 С Лукијаном и видети Јашу.
 А у коли два чилаша
 Кочијаши Јаша.

Новосадска „бистра“ полиција.

Неколико веселих момака пођу кући из механе после 10 сати пођу и почну певати. Одмах изађе пред њих новосадска ноћна полиција (патрола). „Молим вас, није слободно певати кад се иде кући!“

— Знамо ми то, одговори један од момака; али ми не идемо кући.

— Е, онда је друга ствар! — рече бистри патролција и пропусти их, те одоше певајући.

Добар тумач.

Господо моја! — рећи ће једном приликом чича Воја, — кад се повела реч о говору, знате ли Ви шта човека разликује од животиње? Говор, јер када би свиња знала рећи: „Ја сам свиња“, онда она неби била свиња него — човек!“

Гореки.

Он и она.

Он (изјављујући љубав): Хећете ли ме и онда љубити када једном будем далеко од Вас био?

Она: Разуме се, што год се више будете удаљивали све ће те ми бити милији.

Чуо: Гореки.

Незгодан комплимент.

Генерал: Драга, моја, да ти представим: ово је господин подпоручник Петровић.

Генералица: Драго ми је!

Генерал: А ово је моја супруга.

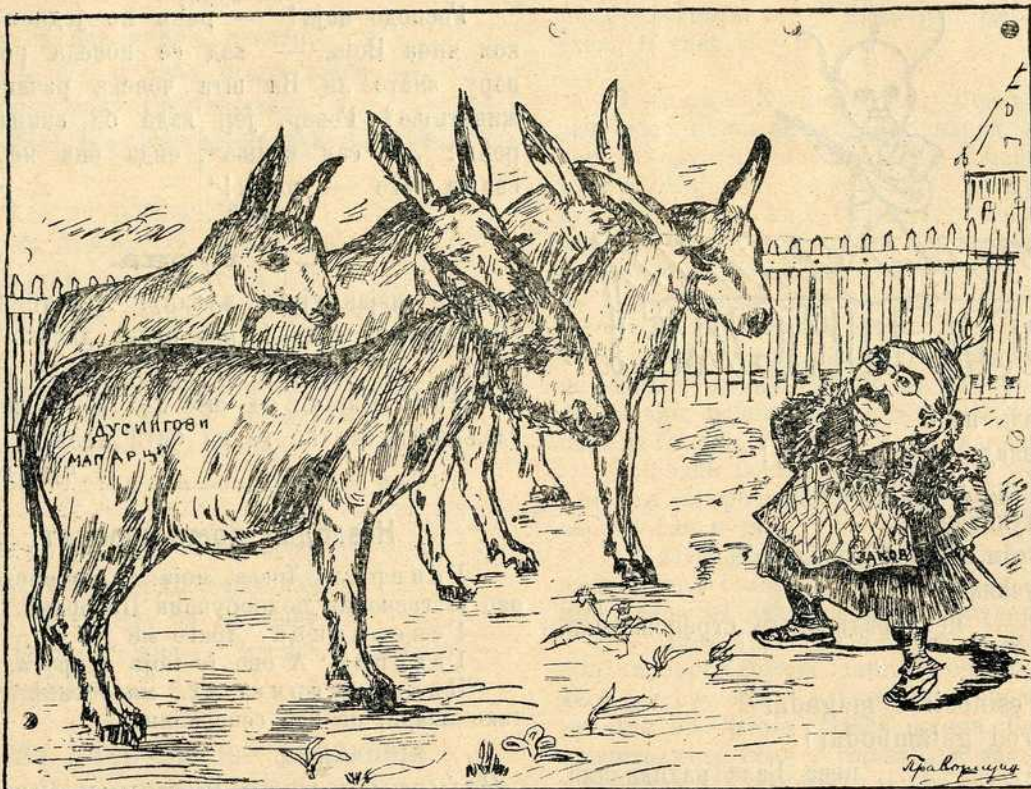
Подпоручник: Ах, милостива госпођо, тако млада, па већ генералица.

Најновија мода женских шешира за сезону 1910.

„Smigus“.

„Збор с магарцима.“

Јаша: Нисам браћо моја, више магарац, нисам.

Магарци: Хеј, благо теби. А ми још увек магарци.

Телићска изложба.

— Чортобађске и мартијанечке стоке. —

Већ месецима је телићски рог „Ергелуша“ објављивао изложбу беле марве у Атини. Чортобађски чикоши и мартијанечки свињари који стоје под највишом заштитом Векерла и његове експоненције барона Рауша, — трудили се да на ту изложбу што више своје стокe истерају, како би што „шаренија“ била — али је та изложба, како јавља званична „Ергелуша“ „испала таман онако како је требала да испадне“ т. ј. поред свег очекивања да специјалне лађе и вагони за „рогату“ доведу што разноврснију стоку — изложба се морала задовољити са неколико чортобађских чикоша и мартијанечких свињара — у колико су и лађе и вагони за белу, свега 10 комада истоварили — које су бојтари „Ергелуше“ дочекали и одмах дотерали на изложбу, која услед недостатака телића није баш најшаренија изгледала.

Отварање изложбе.

У павиљону „за белу“ стоје једно поред другог чортобађске волови и мартија-

нечке свиње . . . сваки комад важе по неколико центи, једино један „црно шарени“ из шајкашке и једно дугуљасто теле из бачке што су нешто мршавији. Теле бачко је замечало и погледало у шајкашку „шару“ и неког рићег бивола Килијана — из Суботице. Телићи и остала бела браћа замекаше . . . на што два бојтара из „Ергелуше“ заседоше и конститујисање је било свршено. „Шара“ и бивол су председавали.

Најпре је „шара“ рикнула. Е, рикала је кукавна, рикала . . . и жалила се на сав свет само не на своје госе. Наравно да је имала на уму масне лонце пред собом — који би се свој „белој“ лако могли измаћи. Мучно је било гледати ову сироту животињу, како се превија, уз вешто прескакање лонаца, бојећи се да их не претури — очајно мучи, а не сме роговима да се устреми на оне које држе да су свом злу криви.

За тим је узео реч један „бивши“ магарац. Био је кукавац јако натоварен — што рекли к’о битољско магаре. Његове госе Векерле и Рауш га претоварили, да све клеча. Свет види да магарцу није лако толики „то-

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

вар“ теглити, али мисли кад магарцу није тешко, није ни њему. И кад је магарцу право, право је и њему. И магарац види да је јако натоварен, али шта ће, не сме да се жали на своје госе Векерла и Рауша — јер би му обешену зобницу на њушци — скинули. И тако је и он њакао, њакао, ритао се на све стране, и тужио на сав свет, само не на своје госе, који су му онај тешки самар натоварили. У том свом ритању је магарац ритнуо се на свог ближњег — усјед чега је добио ђулом по глави, тако да је одмах престао њакати. На то су пришли два коштувска коњштаблера — и доказивали посетиоцу изложбе како је магарцу слободно њакати и ритати се и ударати кога хоће и кога му је воља, али за то ипак на магарца није слободно викати, нити га у њакању спречавати, зап' веле коњштаблери, свету је овде слободно да вас истуче на мртво име, ја вас нећу бранити, јербо ми смо с овим магарцем што њаче у сродству, рећи своји, — једно исто. Друго његов госа је и наш госа. Пошто поред свег „објашњавања“ г. Коњштаблера, телићи га нису разумели и све се стишало, дошао је на предлог грбаве деве још један коњштаблер, који је опет посетиоцу изложбе, који је дошао да побележи и ровашу марву стао „толковати“ како овде имају права да га бију — а он неће никог бранити. Пошто телићи ни тај миг нису разумели — удалио се посетилац.

После магарчевог њакања је елсашки во из Суботице вешто прескакао масне лонце да их не претури, па је и он у свом рикању као певач што се по нотама пење, непрекидно на параграфе јашио, али није смео ни један једини пут да мукне противу својих госа, који су те налиграпе погазили и употребили их за зидање азачке тамнице и вешала. Кукаван во. Он зна да га његове госе воде на кланицу — и поштен свет га на то упозорава — али во вели: ништа, паметнији попушта!

Тако волови сви мисле!

После њега је један „црни створ“ продуцирао се у јаком рикању и вештом пузењу око музаре кравономије. Наравно да је и он вешто прескакао Векерлове ведрице и трудио се да се ни о једну не очеше, бојећи се да их не изврне.

Још је покушао један човек да разјасни стоци, како су свом злу криве њихове госе, у

чија кола су се они четвороношке упрegli, но пошто је „бела“ изјавила да она то зна, али није рада никога да вређа, него је дошла да учврсти своје телиће у даљем ритању на људе и стварању неслоге између Срба и Хрвата, доказујући својим телићима да нису један народ и да не могу заједно — учвршћено је Франк-Раухово гесло: *цепај па владај!*

Резолуција.

Изложба телића, прихваћа резолуцију демона српског Јакова Нечастивог, да Срби и Хрвати нису један народ, не могу заједно — па ма колико тиме ишли на руку Векерлу и Рауху. У доба кад се осећа највећа потреба слоге Срба и Хрвата, да се заједнички непријатељ и угњетач народног права експонент Раух пајури, најважније је да сваки телић који је из Хрватске овом збору присутан упамти да смо у Угарској браћа и с коштувски Чивути — а у Хрватској нисмо ни с рођеном браћом Хрватима. Тако демон Српства прича, а то начело исповеда и највећи живући Франк и сви Раухови жбири и шпијуни. Сетите се великог али окрњеног Чанка — и уредника радикалног органа „Гнусника“ Кукића, који је уједно био шпијун Раухов па и ви као и сваки честит Србин на овом збору пљуните и разиђите се мирно својим кућама, и уснут прекрстивши се изустите: одступи Сатано!

Са погребом.

— Кажи ми, Ђокице, запитаће учитељ у првом разреду основне школе, шта треба да буде онај, који се сахрањује уз војничку банду и уз пуцањ из топова и пушака.

— Мртав! — одговори Ђокица.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Wer ist dass?

У Новом Саду се налази једна индивидуа, која себе назива новинарем и вођом српскога народа. Он до душе вели да је новинар, али по његовим рукама судећи или је дунђерин или тишлер. На левој руци име робијашки знак, управо жиг: „Вац V.“ усљед чега се даје закључити да је то робијаш, који је судећи по римском броју V. морао пет година робовати у Ваљу. Говори добро мађарски и чивуцки. Држи се да је то онај исти неко, што је онолико зла нанео српској школи, српској аутономији, онај исти који је манастирска добра предао туђину, онај исти који је издао коалицију, онај исти који је држао у Загребу неку упирачу „Гнусник“ чији крпоуређивач је био шпијун злогласног Рауша — а његови ортаци му проливали невину братску крв на Удбини. Ако се не варамо то је онај исти ког је сва ово и оно страна српска и словенска штампа назвала издајником.

Пошто се држи да је то врло опасан убица — који може у друштву себи равнима још многа зла народу нанети, умољавају се сви који што о горњој индивидуи знају, да јаве доле потписаној власти.

У Новом Саду, 20. јунија 1909. год.

Стармлади.

Логика пијанца.

Попа: А зашто ти Совро, ништа не радиш, него лењујеш.

Совра: Из штедње господин попо!

Попа: Како из штедње?

Совра: Тако. Кад радим онда жеђујем. И онда више попијем него што заслужим.

И шо ми је љубавно писмо.

Драги Селемире!

Пошто немам никаква посла, то ти пишем;
а пошто неznam шта да ти пишем, остајем
твоја верна Ружа
без мужа.

Закаснио „Стармлади“.

„Стармлади“ је закаснио, с разлога што многи и многи претплатници закашњују с претплатом. Ако тако г. г. претплатници и даље буду ревносно претплату слали, то ће једног дана лист закаснити за навек. Свака част и поштовање г. г. претплатницима који тачно своју дужност врше, сећајући се да је „Стармладом“ једини извор то мало злехуди претплате, која ето не достиже ни за лист да се плати, а немоли да се од ње још и живи. Само да се разумемо.

С поштовањем

Уредништво и администрација
„СТАРМЛАДОГ“.

Домаће вести.

— Радикали су своју пикселу, звану код „Шарана“ репарирали. Али само с поља. Унутра су остали и даље стари трули балвани и цеванице.

— Један новосадски новинар, све маше репом, кад му у Пешти, Бечу, или Загребу кажу: ти си наше верно песето.

— Управа радикалне странке је дала патентирати јутарње издање „Заставе“ под заштитном марком „Јутроклет“ — као најбољи производ хартије за брисање — дугмета.

— Један Куеновац, којем је умро богат таст, од жалости се опко — шампањером. Кад му је гостионичар поднео рачун, а он му је рекао: то иде на конту наследства.

— Опет радикалски збор у Н. Саду. Срби (не радикали) осигуравају живот. Неки праве тестамент — и онда посећују збор.

— Новосадска полиција и Јаша Томић решили су да би избегли у будуће неугодне упадце, да само они могу доћи на „народне зборове“, који су извезбани у викању „тако је“ и „ељен“!

— Др. Грбица тулиманлија је предложио да се уједно сваком разбије и глава — ко не одобрава Јашин говор.

— „Застава“ јавља, да у будуће ни један Србин не дође на збор, који се није са својима код куће опростио или причестио.

— Неко доказује у „Бранику“ разлику између румског и новосадског збора. Каже на румском збору је било учесника 213 и један коњ; а на овом 413 и један бивши магарац.

— Кошут је издао наредбу у својој странци, да нико више од сада не сме певати познату песму: „Ми ћемо поћи, а ви нам не дајте!“ Новосадски феишпан Бала је изјавио да њега та песма не везује — и пева и даље.

— У Новом Саду су, од радикалског збора — наступили псеђији дани.

— „Застава“ пребацује Рауховој „Уставности“ што толико грди Србе — што и њој не остави мало.

— Познатога хохштаплера Радивојевића брат, — учествовао је такођер на радикалском збору, који истина није горе држао никакав говор радикалима али је за то доле лајао на остале Србе.

— Новосадски конштаблери изјављују, да од сада ни један неће сокаком курисати слушкињама, — него ће сви увек присуствовати радикалским зборовима, да праве „ред“.

ПОЗОРИШНЕ ВЕСТИ.

За српско народно позориште је драмски глумац Н. Н. доживотно ангажован за млађег љубавника.

Овим бројем смо обуставили свима хрђавим платишама — који се на жалост већином у Хрватској налазе, а њихов број износи **преко 350**. За сада им само лист обустависмо, а ко од њих не плати до идућег броја, донећемо му и име да се види, како по неки добро ситуирани трговци, поседници, свештеници и т. д. — примају лист целу годину дана — и неће да плате, уздајући се, да се то не мора платити, кад се неће. Но превариће се сви у тој лепој нади — јер ћемо их предати адвокату.

Администрација „Стармладог“.

Превијен спорт у Новом Саду.

Странац (спортсман): Код вас у Новом Саду после трговине највише је развијена мода и спорт. Наравно имате јаку интелигенцију и околицу са спахијама. Ти се сви сигурно аутомобилом возе... (У том баш дојури један аутомобил и стане пред Јелисаветину кафану). Сигурно је и ово какав спахија.

Новосађанин: Е, тај случајно није спахија.

Странац: Него?

Новосађанин: Бивши шеф...

Странац (упада): Комерцијалне банке!

Новосађанин: Није, него шеф —

Странац (опет упада): жељезнице?

Новосађанин: Није.

Странац: Поште?

Новосађанин: Нисте погодили. Бивши шеф —

Странац (опет упада): Знам, — полиције.

Новосађанин: Ама није човече, недате ми говорити. Бивши шеф —

Странац (опет упада): Ваљда какве велике радње.

Новосађанин (упада): Тако је.

Странац (упада): Сигурно галантеријске.

Новосађанин: Не, него проститутске.

Странац: Ау, па то је код вас не само развијен него и превијен спорт. Чешагија.

Потрефио.

Учитељ: Шта значи на срп. језику *belum civile*?

Ђак: Цивилан брак.

Јорегелт!

Не тешек политизални, ханем а „Стармладит“ прену-
номерални!

Серб Кошутовац.

Вести са стране.

— У Ходмезевашархељу је ухапшена стара отровница Јагерка, што је многе људе отровала. Јагерка се брани пред судом: Новосадска стрина „Застава“ је мало више народа отровала — па њој нико ништа.

— У Будимпешти је неки слагач Ђ. Нађ-вари полудео због самосталне банке — и спроведен је у лудницу. Боже мој неправде. Новосадски радикали не само да су полудели, него управо побеснели за самосталну банку — па њи нико не мисли да стрпа у лудницу. (А да пита је редакција „Заставе“ пр. Ур. „Ст.“)

— Саборски одбор је многе који су тражили зајма одбио уз мотивацију да за сада нема новаца (изузимајући ако се какво мађарско друштво јави).

— Неко је приметио земљорадничкој задрузи у Карлову, којој је био један радикалски поп касир — те повећу своту здипио, да је иста требала ради сигурности с вечера затварати не само касу — него и касира.

— Врџа „Застава“ и врџа „Народне Новине“ почеле се кљувати, али зато ипак нису једна другој очи искљувале — него ће после свршеног перјања заједнички и даље кљувати коалицију у — трцицу.

— Јозуа Франк изјављује да он не стоји ни у каквом сродству нити с Рожа Шавдором, нити с Јашом Томићем. Он је с тим разбојницима истина у једну школу ишао — али зато се он не узда ни у какве пустахије него у своје „право“.

— У Загребу је позната тица Настић одсео у кафани код „Три Гаврана“. И онда да му човек не рекне: голубе из враџијег-гњезда!

— Многи се чуде како је стрвина Настић смела одсеети код три гаврана.

— Гаврани изјављују, — на многа питања, како да нису на стрвину Настића напали — да њима није ни у крај памети да се отрују, него хоће још и даље да живе.

Изјава.

Није истина да ме је кошутовска полиција са опсенарског радикалског збора у Новом Саду, отстранила, на против истина је да сам се згадио на измеђарски говор Јаше Рауховог, и пре но што би повратио — уклонио сам се.

Стармлади, с. р.

Надгробни натписи.

Овде лежи радикалска влада
Среће наше некадашња нада.

Темишвар. Радикална автономна странка.

*

Да је мени ускрснут на владу
Па да видиш овог света правду. 48.

Одговор „стрини“ Рауховој — „Застави“.

Кад сте стрина „Застава“ споменули већ један штап, поштено би било (и ако то од вас није захтевати) да сте споменули и други онај гвоздени штап, који се дотичноме господину о глави искривио, и он га на полицију однео као *corpus delicti*. Наравно да таки јунак као ваш од Тапавице инжењера ишамарани — уредник, иначе позната туцинданска „мучка јуначина“ — нисам. Осим „историјске новосадске брице“, за другу (румску) није ми ништа познато. И хуља, и нитков је ко лаже а не докаже. Имате реч стрина Раухова.

Н. Сад, 15. јуна 1909.

Петар Крстоношић,
уредник „Стармладог“.

„Чисто“ млеко.

— Моја девојчица ће доћи сутра по млеко код тебе. Пошто ћеш ми рачунати литру?

— По 8 крајцара!

— Али млеко мора бити добро и чисто.

— Онда кошта 10 новчића.

— И без воде!

— Дванаест!

— Ради сигурности, нека буде моја мала присутна кад будеш музла краву.

— Онда кошта 15 крајцара!

Пред ковачницом.

- Но, мајстор Совро, шта је ново?
 — Ништа. Је си био газда Аћиме на радикалском збору?
 — Нисам, мајсторе.
 — А зашто?
 — За то мајсторе, што ако хоћу коња да поткујем, ја га доведем теби, а радикали кад хоће да нас поткују, а они нас воде на збор. А ја се не дам поткивати од које каквих бивших магараца.
 — Како ти то говориш, газда Аћиме?
 — Тако лепо. Јозуа Франк, каже оним Хрватима који се сложили са Србима противу Рауха, да су славо-Срби — да их Београд плаћа, а Јаков опет исте Србе, који се сложили с Хрватима противу њиховог Рауха, назива православним Хрватима; Јозуа Франк вели да ће их посрбити, нека се оцепе, а Јаша вели да ће их похрватити нека се оцепе, а то и Раух жели.
 — Оно, тако је имаш право.
 — Видиш дакле да су то браћа рођена, и да су обојица одавна штрангу за слу жили...
 — Богме Јаков је њу заслужио много раније од Франка, за то га ваљда и држе привезана на штрапку... док им се не одужи...
 — Имаш право Аћиме, тако ће нешто и бити.

ПРОЦЕСЦИЈА.

Заступник: Газда Боне, морам вам јавити, да смо изгубили суд противу уредника, у ствари патент црепа.

Бон: Море, не печалите се. Имамо већ нов процес. Дипонг је опет пријавио нов патент.

PATENT No 3558.

ОГЛАС.**Један моис**

који уме лепо шевити, моли радикалну странку да му нађу какво место код ког господара. Понуде ваља слати под шифром:

„Лаје на сваког“
 на уредништво „Заставе“.

Не могу да се сложе.

— Боги ти Мујо, како то, да код тебе тако мало њих на каву долазе, а кафана ти је на најлепшем месту, а вала лепо је и удешена.

— Море, проста ствар. Они неће моју цигурију да пију, а ја нећу каву да им дајем — па не можемо да се сложимо. Босанац.

Добар мајстор.

Шустерски шегрт: Имаш ли доброд мајстора?

Пекарски шегрт: Исврсног. И у мраку ми нађе уво!

Рескирино.

Мати: Хајде, Јово, остави књигу са сликама, па да те умијемо.

Јова: А зашто?

Мати: Доћи ће кум!

Јова: А ако не дође?

Персијске реченице.

— Храни курјака, колико год хоћеш, опет за шумом чезне.

— Угаљ који ниси у зиму платио, загрејаће те и у лето.

— Ала би живот био леп, кад не би било ближњих.

— Сретан је онај који не мора да има посла с глупацима.

— Кад човек хоће сам себе да слаже, он обично у том брзо успе.

У бањској сезони.**Отварање гостионице.**

Част ми је известити п. н. госте бање, да сам опет отворио за бањску сезону мој хотел. За бољу посету, него лане, моли

с поштовањем **Вуја Чепић**, гостионичар.

ЧУДАН ПРОЦЕЊИВАЧ.

Судац: Колико су вредиле ципеле, које су вам у гостионици украли?

Вигец: Господин судче, 16 круна су ме коштале нове; дао сам два пут да ми ударе пенцета по 3 круне, то је 6 круна и један пут наставе за 6 круна. Свега 28 круна.

Наш Цаперлин. (Поново цапловање по ваздуху барона Цаперлина.)

Стармлади: Ако се сад не стрмоглави, неће никад.

Мера за музикалију.

У овдашњу, једну књижару ује ових дана, једна мама, да купи својој воспитаној ћерци једну музикалију. „Али може и какав тежи комад бити!“ — рече муштерија.

Трговац јој изнесе један комад и рече, да држи да би исти одговарао захтеву гђе ћерке.

— А пошто је? — упитаће муштерија

— 2 круне! — рече трговац.

— О, молим вас, може још и тежи комад бити. Моја ћерка је већ свирала један комад од госп. Исе, за пет круна.

Гњ.

Мојим учитељима.

„Ој Мађари,
ој Мађари,
У невољи
садругари.
А невоља
кад вам мине
Онда крути
господари.“

Ја сад друге
школе немам,
А незнање
јад је већи,
Фала вама
господари,
Ви сте моји
учитељи.

Јербо прије
ја мађарски
Баш ни речце,
знао нисам, —
А сад већем
вашим трудом,
Знам, шта значи:
ш о в и н и з а м.

Ој Мађари,
ој Мађари,
У невољи
садругари,
А невоља
кад вас снађе,
У нашем вас
друштву нађе.
По „Жижану“.

Србенда

ОРТАК.

Бак: Ја сам компањон очеве радње.

Професор: Како то, он је трговац а ви
медицинар.

Бак: Тако је, на ипак смо ортаци. Он се
стара за примање а ја за издавање.

Сретан трговац.

Добар џак.

— Како си прошао о испиту?

— Дивно, цела комисија је била — бла-
мирана.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

Сентенција.

Ако ти је жена васпитана у каквом клостеру, то не заборави са собом у место Вуковог речника понети конверзациони лексикон — на свадбеном путу.

Ђакеља.

Варнице.

— Ко с животињама поступа као с људима, поступа и с људима као са животињама.

— И од моралних ђушака поцрвене образи — осим у људи без образа.

— Људи који су као шећер слатки, највише могу многим да загорчају.

— У данашње време долази на 1000 људи један веровник, а на 1000 веровника једва један човек.

— Крв је мрља, која човека за навек упрља.

— У многих људи постају руке све прљавије у колико год више рука руку мије.

Ласкање је најбољи лоповски кључ за већину срца.

Обрачун.

(Браћа радикали између себе).

Адвокат: Е, видиш, брат Ђуро, сад сам ти за ово по сата ствар разјаснио. То кошта 10 круна.

Сељак: Лепо, господине, — а ја сам вас мирно слушао пола сата, да ме гњавите — и то кошта 10 круна, па смо квит.

Сигурна публика.

(На забави).

— Јесте ли већ гледали „Ромеа и Јулију“, госпођице?

— Гледала сам Ромеа, а Јулију још нисам гледала!

Самостална банка.

Још кошутовска самостална банка није ни основана, а већ је банкротирала.

„За краља и домовину!“

Трагикомедија у 3 чина.

Лица:

Барон Баук, сатрап.

Никола Бјелковић, његов доглавник.

Јозуа Кранк, протектор и генерал „легије“.

Гадес, његов син.

Др Елег, адвокат, пријатељ Кранков.

Др Александар Зелени, лијечник.

Загула, барјактар

Бошњар, исповједник „легије“.

Август Татош, новинар.

Карло Пискачић, прозван „Труба легије“.

Исак Шестопрети, литерарни шпортман.

Др Милан Угрзак, прозвани Тиртеј.

Сирскапулом, маркетендер.

Један индивидуум из Зенице. Робијаши, шегрти, недорасли ђаци, више госпођа и гђица, листоноша, жандари, полиција, војска, социјалисти и независни грађани.

(Догађа се у једној уставној земљи, гдје се необично поштују закони и све ради у име Његове експоненције).

І. Чин.

Дворана у Старчићевом дому Запаљена су два велика свијећњака и безброј хрв. тробојних лампијона. Око једне слике сплетен је вијенац од лоровова листа Дворана је пуна већином недорасла свијета.

І. „Појава“.

Око стола сједе: Кранк, Гадес, Елег, Зелени, Пискачић, Татош, Загула, Шестопрети, Угрисак, више госпођа и госпођица.

Кранк: (устаје као да се истезе, преврћући плачно очима. Двораном се осу дјечја дерњава, која уши пробија: „Живио, живио“! У то се испури у зраку грдна ћула зеничког индивидуума и као да га когод пара, раскриви се, што га грло носи: „Чујмо! Чујмо старог?!) Мили гости! Дозволите ми, да Вас поздравим. Моја је дужност, да Вам разложим разлог, зашто смо се скупили у овако лијепи број. Но прије ми дозволите, да за равнатеља данашње наше велеважне скупштине, предложим нашег дичног и заслужног старину господина Карла Пискачића. („Живио, живио“ — зуји гомила).

Пискачић: (дебелушкаст старчић утопљеничког изгледа и крештава гласа као у врране, маше очајно рукама као да плива) Хвала на толикој почести, коју дадoste мојој маленкости данас у овој преважној и велеважној скупштини, која се састала да чува и брани права наше биједне, јадне и напаћене хрватске домовине. Још једанпут хвала а сада нека нам обљубљени друг др Кранк разложи своју племениту и велику мисао.

Кранк: (клањајући се на све стране) Читате у „Браву“ и видите сваког дана моје узимање у ствари хрватског народа. И пошљедња кап моје крви осјећа хрватски за ову груду свете земље и ја сам цијели свој живот посветио само укршењу хрватске домовине и хрватског народа. У вјечитим мислима о добру хрватског народа ја не доспијем ни да се одморим, да дам тијелу починка. Читаве ноћи пролазе а ја само мислим о величини и слави хрватске домовине. И једне мрачне ноћи дође ми велика и свијетла мисао. Мисао помоћу које би најлакше Старчевићева чиста странка права остварила свој велики и заносни идеал: Велику уједињену слободну Хрватску под Хабебуршким жезлом (Кретање у публици. Повици. Чујмо, чујмо!) Нема сумње, да су свој несрећи хрватск г народа криви „Срби“. Све њихове установе, сва друштва иду за тијем да свом Хрвату тобоже брату зарију нож у срце и доведу у роштво нашу хрватску домовину. Они су се толико осилили, да мислиш, да си у Србији. Ту су српски барјаци, српске пјесме, српске књиге,

српски соколи, грбови, ма све, све је српско. Још мало па ће нам отети и нашег хрватског бога.

Сад или никад је вријеме, да им стучемо роге, али то морамо радити паметно и с другим факторима споразумно. Године 1902. направиласмо рујанске догађаје у увјерењу, да ћемо их затрти. Кад тамо, а они данас још пет пута боље стоје но онда. Од тога дана почеше они радити жилавије и брже, и данас су већ толико дигли главе, да јавно кокетирају са једном страном државом. Господо! Државна власт и незна какову гују храни на њедрима. Она ни незна да су ови људи готови на све па и на најгоре злочине. Ви сте читали Настићев „Finale“...“ (поклици „живио Настић“.) Кожа ми се јежи на онај статут. Помислите: бомбе, оружје, терористичка акција. Ја вам то не могу довољно зорко предочити, ту би требало сјајно перо и мелена уста нашег Угриска, или мали Татош. Да он привоједи, како је гледао Биоград с дезертерским немиром и у њему хајдуке, комите. Зато сам и наложио, да он пред неколико дана навали онако на Србе и напише како ће хајдучке чете провалити отуд у нашу љубљену домовину. (Развија један број „Брава“ и чита:

„Ти добровољци српски Гарибалдинци хараће наше домове „бешчастити наше ћери и сестре и удружени са домаћим Посрбцама мрцварити некад толи поносну, а сад толи понижену нашу отаџбину Хрватску“. (Савија новине).

На устук томе, моја је мисао, оснивање легије Легија осветника! Коли божанско име! Какви свети задаци. Па ипак ми нећемо бити тако изложени као српски добровољци. Наша монархија има стотине хиљада бајунета да нас чува од спољашње навале. Ми ћемо радити дома, унутра рушити и ратовати против свега што је српско и што је с њима у слози. Наша ће дужност бити помагати сатрапа а он ће нам враћати мило за драго. Преко њега надам се доћи и до добра кредита код министра војног, који ће нашу легију наоружати. Моју мисао препоручујем Вашем домољубном чувству у жељи да буде нама на понос, а Хрватској на спас! (Сједа Пискачић скаче и љуби се с Кранком дочим му Загула цјелива десницу. За све За све вријеме ори се писка: „Живио Кранк, врховни вођа легије!“)

Гадес: (жмиравом створење, са дугим рукама као у мајмуна, сав пресомићен, почиње да крешти): Мисао ова велика је и знаменита. Показаћемо Власима, да за Хрватску не познајемо стра, тим више што су они горе уз нас. Мени је најме ишпан Вучерић рекао, да се ева мисао у сатрапији веома повољно узима до знања. И прва је наша дужност изработити садање повољне договорштине у нашу корист.

Елег: (По упалом челу и избеченим чељустима најјачи је аргуменат Дарвинске теорије о постању човјека). Хрватски народе! Дошао је свети час, пробуђени хрватски народ оснива

У своју праву народну војску састављену од најбиранијих својих синова. Саставља војску, која ће бранити угрожена права хрватског бана и хрватске домовине. Ова ће војска заратити против свега, што је у овој земљи српско, она ће тријебити губу из торине, а биће заклоњена једним сјајним штитом, на ком ће бити испиано хрватским језиком а латинским писмом:

„За краља и домовину!“

Мислим, да ћемо сви усвојити мисао нашег великог вође (Граја: „Хоћемо, живио Елег. Живио Кранк вођа легије.“)

Бошњар: (језуитски изврнутог лица и очију пиљи у једну меснату, омалену цурицу). Благосиљам ово свето дјело у његову записку. Дао Бог, да буде на спас хрватског народа и хрватске домовине! А сад приступимо заклетви!

Др. Угризак: (збрканог лица термафрадског изгледа, развија папир са заклетвом и накашљава се).

Кранк: Пардон, не заклетве овдје. Пошто ми имамо велики број Израилћана у легији, то би можда неки од њих хтјели пред рабином заклетву положити.

Др. Ал. Зелени: (По изгледу се чини као узрео краставац. Сав питијаст). Молићу како ћемо с командом? Знадете, да су српски Соколи овде уређени као српска војска. Не би ли ми могли имати нешто одјелито од војске?

Гадес: Никако. Команда мора бити у нас као у заједничке војске, т. ј. њемачка. Прво тако смо права војска, а друго нема никаквог неповјерења и љутње одозго.

Исак Шестопрети: (Мивољи се на свом мјесту сучући оне двије перушке. Поглед му је ујагрен у једну гђицу облик рамена и пуних набреклих груди). Имам један предлог. Скупштина је већ при крају и ми морамо са свог мјеста поздравити премилостивог бана и министра рата. Отпремимо одавде телеграм лојалности и оданости свијетлом дому Хабсбурга, ми први војници из ове дичне легије.

Елег: Да још нешто господо. Ми би можда данас били мртви. Можда не би било ни једног Хрвата, да не бјеше једног славног мужа, који је разорио све те паклене основе. Тај је муж, мој побратим Ђорђе Настић. Обојицу нас је родила Босна поносна. И он је такођер завриједио, да га телеграфски поздравимо. Али не само то, ја би желио, да и овај славни дом украсимо сликом његовом. Нека се постави с десне стране слика доктора Кранка. Пјеротиће ва нек буде с лијеве, јер Настиће ве су заслуге веће. Ја би предложио овај брзојав: (вуче хартију из цџа). „Настић, Сарајево, Логавина 40. Хрватска легија поздравља Настића највернијег чувара монархије и интегритета доктора Кранка.“ (Гласови: „Прима се, прима се.“)

Сирскапулом: (Наказа божја са очима на девет проја, прототип једне мизерије. Износи барјак из побочне собе и предаје Загули):

Дична војводо! Ево ти предајем свилена барјака у твоје бремзерске шаке. Носи га па се поноси и води нас у љути окршај.

Загула: (једна дељаница бескрајно тупог лица и плитке памети узима барјак лијевом руком, а десном гестукулише.) Данас ми је срце на мјесту и ја ћу учинити све. Сви ћемо изгинути, сви што нас је овдје. Динамит, бомбе — фрас, трес — ура... а... а... а. (Сви га гледају запрепаштени, деца почињу врштати и бжежати на врата).

Пискачић: Закључујући ову велеважну скупштину мислим, да погађам мисао свију, ако замолим госпођу доктора Зеленог да отпјева „Салика“. „Још Хрватска“ (почиње, а гомила прихваћа).

Још Хрватска, ниј пропала

Ал' ће пропасти,

Само сложено, па ће морат

Аустрији допасти.

Хура нек се хори,

Где с аустријски говори.

(У то удара ћула по столу и Елег почиње са Зеничанином у дујету):

„Није Босна Србљанска, (србљанска, србљанска), Већ је Босна Хрватска (хрватска, хрватска) Ван с њима, ван с њима Не ћемо их ми!“

(Дворана се помало празни, а кроз сад отворене прозоре допиру са Зрињевца први стихови „Кошут Лауш поручује“.

(Завјеса пада).

П. „Појава!“ (Дешава се један дан касније).

Соба за аудијенције у сатрапову двору. Сатрап шеће са рукама затуреним у џепове. Приђе чешће орману извуче флашу с коњаком и нагиба. Наједном се зачује куцање.

Баук: herein!

(Полако увлачи клањајући се комична фигура доктора Кранка, којој Баук пружа десницу).

Кранк: Преузвишени ја сам ту, да извијестам о мом раду и мојој замисли.

Баук: Lieber Кранк сједите и одмах приповедајте.

Кранк (сједа): Иде као на лој. За један дан уписао се већ преко двије тисуће легионараца. Необично се повољно дојмило, да Ви и Ваши повјереници ту мисао одобравате и срдачно помажете. Сам ишпан Вучерић метнуо је јутрос легијин знак и поносито с њим шеће. Но шта ћемо за средстава?

Баук: То ће бити и моја брига. Леополдинске закладе у Бечу, аристократи мађарски и аустријски, ми и још неко, учиниће, да ће пенез бити досг. Само ви то повјерење заслужите јуначким радом. Туците све Власе по њиховим главурам.

Кранк: (очајно) Али како преузвишени, оружја немамо, а са батанима се не да, јер и

они имају батине, па ће прије они нас, него ми њих на тај начин надбити.

Баук: Видим Ви се бојите. Ви сте малодушни човек. Ви морате знати да је нас три на њиховог једног, а материјално овдје у Загребу они ишчезавају, тако их је мало, овдје би се проскрибирањем дало најбоље дјеловати. Ако имате страх пијте као ја. Пијте очајно па ћете бити кадри учинити све и на властиту матер пудати. Камо среће да су сви Хрвати као ја, не би било ни једног Србина.

Кранк: Ја, али тешко је то преузвишени, полиција и остали сигурносни органи (Баук нестрпљиво маше руком и прекида га).

Баук: Каква полиција, молим Вас. Бјелковић ће му већ запослити чим другам.

Кранк: Још једна молбица. Да преузвишени поради код министра рата и заговара на шу молбу за наоружање.

Ваук: Свесрдно, свесрдно.

Кранк: Преузвишени ја сад идем. Ми грозничаво уписујемо чланове, а за пет дана, у четвртак у вече биће главни договор и прочитаће се ратни план. (Клања се дубоко, а Баук му стеже руку и прати к вратима).

Баук: Пазите само, да Вас когод не снази од оних проклетника.

Кранк: О, тога се бојим као ножа. (Излази).

(Баук прилази орману натеже флашу и и дуго пије) Света капљице, колико си ми добра учинила. Како да ти се захвалим, него да те пијем и у себе слијем. Ти си ми омогућила велике задатке. (Сједа и узима перо, по том устаје и нестрпљиво звони. Премаља се једва глава кроз врата).

Баук: Карл, донесите једну флашу коњака, али у галопу! (пева):

„Шта би био овај свет
Да нам пиће није лек!“
(Натеже флашу).

(Завјеса нагло пада).

Чин II.

Соба у стану др. Кранка. Четири сахата је по подне. Цио генералштаб странке и легије је на окупу и женске су присутне

Кранк. (држи у рукама „Успавност“) Како може овај Сурутка тако бедасто писати, гдје би ми били за герила рат. Водити такав рат, значи ићи у кланце и брда на граници, а туда су настањени сви проклетни Срби. То је лудост тако шта и мислити. Молим Вас зимско доба или рано прољеће, а ви дрљете у опанцима и лаком одијелу. У лето још како тако и кад би били на каквим неприступним брдима, али молим Вас, ноћ је, прикраде се овај хајдук, допуже до Вас, нож преко врата и збогом легијонаш. Да се једном за увијек стане на пут оваким безобразним измишљотинама, које би нас коштале живота, и које нас гурају у пропаст, ја овдје свечано изјављујем: „Ми не ћемо умирати.“ („Тако је, тако је“ проструји кроз собу). Но ми

ћемо бити борци и тући ове код куће, који нису оружани, а радићемо то ту заштитом власти и полиције.

Гадес: Молим Вас, ми смо се овдје са-стали, да говоримо о ратном плану. За то ћу ја (развија неки огроман табак папира) овдје разложити. (Улази листоноша и предаје једну карту др. Кранку) на који начин би се могло најуспјешније дјеловати против. (У тај мах Кранк дрекае очајно: „Рави“, упре самртни поглед у врата и сруши се на земљу. Сир у-тече под сто, Исак за шифонер а Гадесу испаде папир из руку. Једини Загула скаче и вади револвер „Шта је? Напред! Барјак! Слобода или смрт!“ Тако траје подужа станка, све је у смртном страху. Тада се довлачи Зелени и подноси Кранку неко освјежавајуће средство под нос.)

Елег: Како је стари?

Кранк: (Изнемогло, бришући као грашак крупан зној). Зло, проклетник, у мало ме није шлаг потрефио. (Джу га) госпођице има ли у соби чиста рубља? (одлази у другу собу). (На поду стоји карта, нико се не усуђује близу, тада је дочена Загула и чита):

„Стари Шајлоче!

Одавна сијечеш фунту меса и још ти није доста. Али ево мене наскоро тамо и ја ћу ти одрезати само четврт фунте, али онако од срца. Заклао бих те зубима, али нећу да се отрујем поганом крвљу. До виђења ти, твоја сранка, сва та легија и ти угледнији твоји пријатељи и покровитељи.

Исловједи се и чекај ме

Комита.“

(„Страшно“ чује се из гомиле. Елегова коса стрши као стрњика од страха. Сир с капулом извлачи се испод стола. Исак за шифонером склапа руке: „Грозно! Богомајко помози!“)

Татош: Не чудите се, такви су комите. Они ће се осветити, кога на зуб узму, то је све бадава. И што је главно, њему је непријатеља заклати као попуштити цигару. Свака чета има по једног, који врши целатску службу и коље оне, који су одређени. Јао ономе, његовој породици и родбини, који изазове гнев комита. Могу године прећи он ће се осветити, јер комита не опрашта и не заборавља. Само нас боже њих сачувај!

Гадес: Боже свети сачувај нас од комита. (Сви држе руке испружене на молитву и клече. Загула обара барјак земљи У то се помаља Кранк из друге собе и клекне на вратима сагињући чело земљи. Један моменат је гробна тишина и онда се чују с поља звуци музике, која изводи „мртвачки марш“. Сви се пренеражено згледају.)

Бошњар (плачно побожним гласом): Сачувај нас Господине!

(Завјеса пада веома лагано).

(Наставиће се.)

Јасна ствар.

Комесар: Ви велите, дакле, да сте нашли буђелар, али да у њему није било ни паре.

Сељак: Тако је господине комесаре!

Комесар: А где сте нашли тај буђелар?

Сељак: У порезном звању!

Комесар: Па што тако одмах не кажете, па је јасна ствар.

Сви клишеји који су изишли у „Стармладом“ продају се врло јефтино. Упитати се на администрацију о. л.

Уредништву „Стармладом“ су стигле ове књиге на приказ:

Дилетанке бр 4. Од рода роду. **Слава Дубровника.** Драматски епеп у три призора са певањем и свирањем, састављен из дела и одломака најбољих дубровачких песника. Одштампано из „Другог дела српских забава“ од Јована Живојновића. — У корист вечерње школе за срп. зан. омладину. Цена 1. Круна Штампарија учитељског деоничарског друштва „Натошевић.“ у Новом Саду.

Дилетанке бр 5. **Подмладио се о дубровачким покладама.** Драмска слика састављена по Марина Држића „Станцу“ и предању о Чубрановићу — од проф. Ј. Живојновића у Н. Саду. Цена 30 потура. Штампарија деон. друштва „Натошевић“.

Ми ове горње књиге препоручујемо нашим делићантима, који често пута греше те играју којекакве туђинске глупости као „Три бекрије“ и сличне тричарије, у место да набаве дела задахнута родољубљем и нашом старом класичном појезијом, као што су ова горња дела, а у писца истих дела има их и више родољубивих историчних српских драма и прикладних дела за свечаности и прославе а сад издаје занатлијско певачко друштво „Невеа“ скупљена дела истог писца под насловом:

„Српске забаве“ — други део. Цена 5 круна Са свом садржином: „Слава Дубровника“. „Српкиња у сликама“ драмски епеп у пет слика. „Соколски Символ“, епеп. „Идеали“ „Наш Свет“ — ђачке слике. „Подмладио се о дубровачким покладама“ Осим тога придодати су већи спевови „У друштву“ „На дому“ „У роду“ „У домовини“ „У Свету“ „У јавном раду“ „Међ децом“ и т.д.

Претплатници другог дела „Српских Забава“ могу добити и први део уз доплату само 1 кру-

не. Оба дела са преко тридесет композиција, и преко педесет комада за приказ певање и декламовање добиће претплатници за укупних 6 К. претплате. Скупљачи претплате добијају шести примерак на дар. (Половица чистих прихода употребиће се за издржавање вечерње школе за нашу занатлијску омладину) поруџбине се упућују на адресу: Јован Живојновић, predsednik „Невеа“ Novi Sad (Ujvidék).

ЛЕКОВИТО КУПАТИЛО РУСАНДА

у МЕЛЕНЦИМА (Торонталској жупанији)

у Јужној Угарској

отворено је од 1. (14.) маја до 1. (14.) септ. о. г.

Специјално лечи: **Севошине, хроничну реуму, скрофулу** у свима њеним облицима и појавама. **Којне болести**, које нису у стању биле никакве лековите масти излечити, — нарочито **Psoriasis** и **Prurigo**. Код женских **неуредан крвотока**, и живчане болести. Сигуран успех у лечењу **костобоље Caries. Necrosis-a**, у коме премашује најчувенија интернационална купатила. Са успехом лечи **застарели луес**.

У купатилу ординира званични купалишни лекар др. Љубомир **Думић**, лекар клужке клинике.

Станови се састоје из **чешири** модерно удешена **хошела са 74 собе, курсалон, кафана, изврсна кухиња, добра музика, цвешни парк** са удобним клупама, **гласовир, кулгана, билијард**, стоји на расположењу купалишним гостима

Ближа извешћа и проспекте на захтев и бесплатно шаље

Управа купатила „Русанде“.

ПОГРЕБНО ПОДУЗЕЊЕ
и стовариште надгробних споменика
ПАЈЕ МАРКОВИЋА у Н. САДУ
у средини дунавске улице, телефон број 168.

Филијала: погребно подuzeће „Конкордија“ пређе **Буре Стојковића**, Ђурчинска улица број 15.

Држи ваада огроман избор сваковрсних каменних надгробних споменика. Натписе изрезује најсавршеније, а позлата дупла и дуготрајна. Велики избор мртв. сандука, венаца, покрова и целокупне опреме за погребне. Цене строго солидне а послуга најтачнија.

Број телефона: 244. ————

————— Број телефона: 244.

Поштованој публици Новог Сада и околице!

У ПРИЈАТЕЉСКУ ПАЖЊУ МОЈИМ ВЕОМА ЦЕЊЕНИМ МУШТЕРИЈАМА!

Она ванредна пажња, коју је п. н. грађанство Новог Сада и околице већ одавња поклањало мом раду у досадашњем мом атељеру, побудила ме је на то, да — **тежећи, да још већма заслужим то одликовање — створим**

ПРВОГ РЕДА ФОТОГРАФСКИ И СЛИКАРСКИ ≡ АТЕЉЕ ≡

који у сваком погледу одговара свим захтевима модерног укуса и грађанства, које зна шта је уметност.

Имљући све то на уму, саградио сам на основу првих атељера у иностранству у мојој кући у Новом Саду у Петефијевој улици бр. 32. Шакав атеље, који уз употребу најновијих шековина технике у погледу удобности, као и својом узорном елегантном опремом заслужује да га свако види.

Мој и до сад признати изврсни рад у овом ће уметничком мом скровишту уз примену машина најновијег строја доћи до важности у куд и камо појачаној мери, јер ја сам тврдо уверен, да ће свако, ко жели уметничким укусом израђену фотографију или слику или увеличање слике, мени поверити своје поруџбине у мом новом атељеру сјајнога стила, исто шако, као и до сад, или још и у већој мери.

У Новом Саду, Петефијева ул. бр. 32. (у сопственој кући.)

С одличним поштовањем **Дезидерије Вајда**
фотограф.

Цена је листу: на годину К 8, на $\frac{1}{2}$ године К 4, на $\frac{1}{4}$ године К 2.

„Стармлади“ излази 1. и 16-ог сваког месеца. Рукописи се шаљу на уредништво. Претплата се шаље на администрацију „Стармладог“ у Нови Сад (Ujvidék), Дунавска улица број 10.

УРЕЂУЈЕ: СТАРМЛАДИ.

(Поједини број 30 пот.)

Одговорни уредник: Петар Крстоношић.

Власник и издавалац: М. Крстоношић.

Штампарија Учитељског Д. Д. „Патошевић“ Нови Сад.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА